

Arrest

nr. 339 246 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35 / b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 1 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 maart 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DHONDT, die loco advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 september 2023 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

Op 19 maart 2024 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag van 20 september 2023. Verzoekster tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen deze beslissing. Bij arrest nr. 311 504 van 21 augustus 2024 verwierp de Raad dit beroep.

Op 10 september 2024 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

Op 10 maart 2025 weigerde de gemachtigde de aanvraag van 10 september 2024.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.09.2024 werd ingediend door:

Naam: H. S.

Voorna(a)m(en): R.

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...)1998 Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) RONSE

om de volgende reden geweigerd:3

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed opnieuw een aanvraag als gezinslid van haar vader, de heer H. S. M. (...).

Dienovereenkomstig zijn de bepalingen van 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 van toepassing. “§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.”

Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot aan de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn legt betrokkene heden volgende stukken voor:

- *Een geldig paspoort*
- *Een bewijs van registratie van een huurcontract dd. 1.01.2022 + het huurcontract*
- *Brief van de fod sociale zekerheid gericht aan de referent met de bedragen aan IVT en IT die werden uitbetaald aan referent van januari 2024 tot januari 2025*
- *Attest van de sociale zekerheid betreffende de periode voor dewelke de referent als blijvend invalide wordt beschouwd (geldig van 1.07.2024 tot 30.06.2025)*
- *Attest erkenning van een handicap dd. 2.01.2025 met vermelding van de criteria waarin de referent voldoet*
- *Schriftelijke toelichting door betrokkene zelf + getuigenverklaring door de referent + getuigenverklaring op eer door R. H. S. + getuigenverklaring door E. D.*
- *‘Déclaration de l’Impot sur le revenu des personnes physiques’ op naam van betrokkene dd. 21.03.2024 ondertekend door betrokkene*
- *Quittance n°(...) dd. 21.03.2024 op naam van betrokkene, waaruit blijkt dat ze niets betaald heeft en ook niets verschuldigd was, vermoedelijk betreffende belastingen van 2021, opgesteld dd. 21.03.2024*
- *Attest van niet-eigendom van geregistreerde goederen waarin is opgenomen dat op naam van betrokkene geen onroerende goederen geregistreerd stonden dd. 24.09.2024*
- *Weigeringsbeslissing dd. 2.12.2022 betreffende een visumaanvraag op naam van mevrouw met bijhorende mail waarin mevrouw gevraagd had voor een andere datum om bij de ambassade de aanvraag voor een visum in te dienen*
- *Turkse verblijfsvergunning met geldigheid tot 1.07.2023*
- *Acceptance Note van AIESEC met geldigheidsduur van 1.07.2022 tot 1.07.2023 met vermelding van een salaris van 7000 TRY per maandag*
- *Diploma ‘Leadership Development Experience’ op naam van betrokkene, afgerond op 12.09.2023*

- Bevestiging van mijnheer A. A. CEO van Omag Global waarin is opgenomen dat betrokkene succesvol een stage heeft afgerond die liep van 19.09.2022 tot 5.09.2023
- Toelatingsbrief van de Universiteit van Pannonia dd. 21.06.2023, begindatum 4.09.2023 met voorziene einddatum juni 2025 mits een aantal te bezorgen documenten
- Brief van de universiteit Luik dd. 8.05.2023 waarin betrokkene het bericht kreeg dat ze haar studies kon aanvangen voor het schooljaar 2023-2024 mits een aantal te bezorgen documenten
- Bewijs van het overmaken van een som van 3600 euro ten gunste van P. E. met als mededeling de naam van betrokkene door H. S. M.
- Document 'Dormitory Directorate' dd. 29.06.2023 waarin is opgenomen dat de studente er mag verblijven op eigen kosten
- Brief van University of Pannonia (P. E.) dd. 20.11.2023 waarin staat dat betrokkene op 6.11.2023 heeft doorgegeven niet langer actief te zijn als student
- Aanslagbiljet van België gericht aan betrokkene betreffende inkomsten 2023, aanslagjaar 2024 waarin is opgenomen dat mevrouw geen belastingen verschuldigd is (alsook dat ze geen inkomen heeft genoten)
- Bewijs van inschrijving bij de VDAB op naam van betrokkene dd. 6.11.2024
- Rekeninguittreksels van de heer M. H. S. van 2.01.2024 tot 31.12.2024 met bedragen aangeduid die werden overgemaakt aan betrokkene, alsook een aantal andere betalingen zoals de betaling van een basic Fit abonnement
- Rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de uitkering werd overgemaakt aan de referent van 21.05.2024 tot 25.11.2024
- Betaling van het rolrecht twv 206 euro
- Rekeninguittreksel van Beobank H. S. M. van 2023 waaruit blijkt wat het betaald heeft in augustus en september 2023 mbt Budapest.
- Geldverzendingbewijzen Ria met bedragen die verzonden zijn door M. B. aan R. H. op op 20.09.2022 twv 200 €, op 2.11.2022 twv 36.5 €, 30.11.2022 twv 50 €, op 19.12.2022 twv 50 €, op 16.01.2023 twv 50 €, 7.03.2023 twv 100 €, op 17.05.2023 twv 500 €, op 23.05.2023 twv 300 €, op 20.07.2023 twv 158 €
- Bewijs van aansluiting Solidaris dd. 7.11.2023
- Certificaat op naam van betrokkene betreffende het volgen van Nederlandse les - Inburgeringstraject dd. 8.03.2024

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het ons onbekend is sinds wanneer betrokkene zich in België is komen vestigen. Afgaande op de informatie betreffende de afgebroken universitaire studies, zouden we kunnen veronderstellen dat ze rond 6.11.2023 België in[sic] binnengereisd, echter de eerste aanvraag tot verblijf van betrokkene dateert van 20.09.2023, dus moet betrokkene reeds eerder naar België zijn afgereisd. Haar stage in Turkije is pas beëindigd op 12.09.2023.

Wat betreft het bewijs of betrokkene al dan niet ten laste was voorafgaandelijk aan haar komst naar België, is het ook moeilijk zonder inreisstempel in de Schengenzone om vast te stellen of betrokkene wel daadwerkelijk voorafgaandelijk aan haar komst naar België in Hongarije ten laste is geweest. Afgaande op de 'acceptance note' gingen de studies pas van start op 4.09.2023. Als men al die data zo op een rijtje ziet, kan er niet anders dan toe besloten worden dan dat mevrouw amper in Hongarije heeft verbleven, ondanks haar eigen verklaringen hierover en de verklaring door derden over de reden van het niet voltooiën van deze studies. De data leren ons eigenlijk totaal iets anders. Nog onafgezien daarvan werd wel het bewijs geleverd dat een deel van het inschrijvingsgeld werd betaald door de referent, echter niets wijst er op dat onafhankelijk van dat inschrijvingsgeld betrokkene gedurende [sic] enig (?) verblijf in Hongarije ten laste was van de referent. Het laatste bedrag dat aan betrokkene zelf werd overgemaakt van[sic] een bedrag van 158 euro op 20.07.2023. De eerstvolgende bedragen, eerder zakgeld, die aan betrokkene werden overgemaakt, dateren van november 2024, toen betrokkene reeds meer dan een jaar in België verbleef. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat betrokkene, voor zover ze daadwerkelijk in Hongarije heeft verbleven, afhankelijk was van de referent.

Wat betreft de voorafgaandelijke periode in Turkije, kan enkel worden opgemerkt wat in een voorgaande beslissing reeds werd opgemerkt. Betrokkene leefde kennelijk voorafgaandelijk aan haar komst naar Europa in Turkije. Ze deed daar een betaalde stage, ter waarde van 7000 TRY (Turkse lira) per maand. Tijdens die periode in Turkije zijn er inderdaad wel kleine bedragen overgemaakt aan betrokkene. Het ging alles samen over 1440 euro verspreid over een periode van 11 maanden. De geldverzoeken waren echter eerder bescheiden en erg wisselend. Er zijn bepaalde maanden waarin betrokkene kennelijk helemaal niets ontving en maanden waarin betrokkene een erg gering bedrag ontving. Enkel in mei 2023 ontving zij een aanzienlijk bedrag van 800 euro, niets sluit uit dat dit een éénmalige schenking was om bv. een grote aankoop te doen. Het is bezwaarlijk aan te nemen dat betrokkene op basis van de toegestuurde bedragen op structurele en duurzame wijze in haar levensonderhoud heeft voorzien. Betreffende de huisvesting in Turkije werd bvb enkel verklaard dat dit op kosten was van de referent, bewijsstukken werden daar nooit van bijgebracht. Indien zij werkelijk afhankelijk was van de referentiepersoon in die periode voorafgaand aan de komst naar België, is het niet onredelijk te stellen dat de bedragen hoger en regelmatig zouden worden overgemaakt aan

betrokkene en/of dat er bijkomend bewijs zou kunnen worden voorgelegd dat minstens ook de huisvesting door de referent werd voorzien. De overgemaakte bedragen, zoals ze nu voorliggen, worden als aanvullend in plaats van als essentieel voor het levensonderhoud beschouwd omdat ze ondergeschikt waren aan de bedragen die betrokkene zelf wist te verwerven op basis van de stage. Het overmaken van gelden betekent niet automatisch dat men ook werkelijk afhankelijk is van die geldsommen. Een ouder kan ook bij wijze van schenking gelden overmaken aan een dochter die in het buitenland verblijft, zonder dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie.

De afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover haar vader van in Bulgarije [sic] en van in Turkije wordt dan ook betwist.

Wat betreft de bewijzen betreffende het onvermogen van betrokkene, nog voorafgaandelijk aan haar verblijf in Turkije, in eigen land. Deze bewijzen zijn niet relevant. Ze gaan te ver in de tijd terug om het onvermogen en de afhankelijkheid van de referent, direct voorafgaandelijk aan de komst naar België en de aanvraag tot gezinshereniging te kunnen staven.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat ervan uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing", van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij licht het eerste middel toe als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken concludeert het volgende om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen:

"De Afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover haar vader van in "Bulgarije" en van in Turkije wordt dan ook betwist."

Nochtans blijkt uit alle stukken die verzoekster bij haar aanvraag heeft gevoegd zeer duidelijk dat zij wel degelijk financieel afhankelijk was van haar vader.

Zij was financieel afhankelijk van haar ouders, vóór juni 2022 in Tunesië. Dit is wel degelijk relevant aangezien verweerster zelf stelt dat men de afhankelijkheidsrelatie onderzoek van in het land van herkomst of origine tot aan de aanvraag gezinshereniging. Verzoekster bewijst haar afhankelijkheid van haar vader in Tunesië, en dit wordt ook niet betwist door verweerster.

Van de zomer van 2022 tot de zomer van 2023 was zij in Turkije en ontving in totaal zo'n 1500 euro van haar vader. Gemiddeld 131 euro per maand. Dat is een bedrag van 5363 Turkse lire, niet veel minder dan het bedrag dat zij als vergoeding kreeg voor haar stage, 7000 Turkse lire. Dit is wel degelijk een wezenlijk bedrag dat moest worden bijgepast door haar vader, anders zou zijn in Turkije niet hebben kunnen waardig leven. Zij was dus wel degelijk afhankelijk van haar vader. Later heeft zij zich ingeschreven voor een studie in Hongarije, maar zij heeft deze studies inderdaad niet voltooid en is slechts zeer korte tijd in Hongarije geweest. Dat zij er afhankelijk was van haar vader staat dan weer vast gezien de betaling van het hoge bedrag aan inschrijvingsgeld.

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

Voor alle stappen in haar leven de voorbije 4 jaar heeft zij altijd gerekend op de financiële bijdrages van haar ouders.

Uit alle bijgebrachte stukken blijkt zeer duidelijk dat verzoekster afhankelijk is, en altijd is geweest, van haar vader.

Verzoekster begrijpt dus absoluut niet hoe DVZ tot de conclusie kan komen dat dat niet zo is.

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat het gezin van verzoekende partij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

Verzoekster haalt in het eerste middel aan dat de bestreden beslissing niet afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, dit terwijl de formele en materiële motiveringsplicht een afdoende motivering van de beslissing vereisen. Verzoekster citeert uit de bestreden beslissing dat “de afhankelijkheidsrelatie van de betrokkene tegenover haar vader van in Bulgarije en van in Turkije worden betwist”. Er is volgens de gemachtigde niet afdoende aangetoond dat zij afhankelijk was van de referentiepersoon.

Volgens verzoekster blijkt nochtans uit alle stukken die ze bij de aanvraag heeft voorgelegd dat zij financieel afhankelijk was van haar vader. Verzoekster was afhankelijk van haar ouders vóór juni 2022 in Tunesië. Dit is volgens verzoekster wel degelijk relevant aangezien de gemachtigde stelt dat men de afhankelijkheidsrelatie onderzoekt van in het land van herkomst of origine tot aan de aanvraag gezinshereniging. Zij bewijst haar afhankelijkheid van haar vader in Tunesië en dit wordt volgens verzoekster door de gemachtigde niet betwist.

Verzoekster verduidelijkt dat zij van de zomer van 2022 tot de zomer van 2023 in Turkije was en er een stage volgde. In totaal ontving zij zo'n 1500 euro (ongeveer 5363 Turkse lire) van haar vader, gemiddeld 131 euro per maand. Voor haar stage ontving verzoekster als vergoeding 7000 Turkse lire. Het is dus een redelijk bedrag dat haar vader diende bij te passen, anders had zij in Turkije niet waardig kunnen leven. Verzoekster was dus wel degelijk afhankelijk van haar vader.

Later schreef verzoekster zich in voor een studie in Hongarije. Zij voltooide deze studies niet en zij is slechts zeer korte tijd in Hongarije geweest. Verzoekster stipt aan dat het feit dat zij afhankelijk was van haar vader dan weer vaststaat gezien de betaling van het hoge bedrag aan inschrijvingsgeld.

Verder stelt verzoekster dat zij voor alle stappen in haar leven de voorbije vier jaar altijd heeft gerekend op de financiële bijdrages van haar ouders en dat uit de bijgebrachte stukken zeer duidelijk blijkt dat zij afhankelijk is, en altijd is geweest, van haar vader.

Tot slot stelt verzoekster dat uit het geheel van de elementen duidelijk blijkt dat het gezin van verzoekster beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Raad wijst erop dat artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat verzoekster kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in de middelen waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen, aangezien de gemachtigde zowel naar de toepasselijke wetsbepalingen heeft verwezen, alsook heeft gemotiveerd waarom verzoekster volgens hem niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht en naar het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing steunt op artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° (...)

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. (...);"

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster, die meerderjarig is, moet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. In casu heeft verzoekster haar vader opgegeven als de referentiepersoon. Het "ten laste zijn" houdt een situatie van reële afhankelijkheid in om in het levensonderhoud te voorzien en dient te bestaan op het ogenblik van de indiening van de aanvraag en op het ogenblik van het nemen van de beslissing omtrent deze aanvraag.

De gemachtigde motiveert dat de afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover haar vader in Hongarije (de gemachtigde verwijst naar Bulgarije, maar de Raad neemt aan dat dit een materiële vergissing betreft) en in Turkije onvoldoende werd aangetoond. De bewijzen inzake het onvermogen van verzoekster in Tunesië zijn volgens gemachtigde ook niet relevant. Ze gaan te ver in de tijd terug om het onvermogen en de afhankelijkheid van de referent, direct voorafgaandelijk aan de komst naar België en de aanvraag tot gezinshereniging, te kunnen staven. Om die reden voldoet verzoekster volgens de gemachtigde niet aan de voormelde voorwaarde.

Vooreerst merkt de gemachtigde op dat verzoekster niet aantoonde sinds wanneer zij zich in België is komen vestigen. Daarnaast is het voor de gemachtigde, zonder inreisstempel in de Schengenzone, moeilijk om vast te stellen of verzoekster in Hongarije, voor haar komst in België, daadwerkelijk ten laste is geweest van haar

vader. Afgaande op de 'acceptance note' van de Hongaarse universiteit gingen de studies van start op 4 september 2023. De eerste aanvraag tot verblijf van verzoekster dateert van 20 september 2023. De gemachtigde kan niet anders dan, op basis van alle data, concluderen dat verzoekster amper in Hongarije heeft verbleven. Verzoekster leverde wel het bewijs dat het inschrijvingsgeld werd betaald door haar vader, docht niets wijst erop dat onafhankelijk van het inschrijvingsgeld verzoekster gedurende enig verblijf in Hongarije ten laste was van haar vader. Volgens de gemachtigde was het laatste bedrag dat aan verzoekster werd overgemaakt een bedrag van 158 euro op 20 juli 2023. De eerstvolgende bedragen die aan verzoekster werden overgemaakt, dateren volgens de gemachtigde van november 2024, toen verzoekster al meer dan een jaar in België verbleef. Bijgevolg kan volgens hem niet worden vastgesteld dat verzoekster, voor zover ze daadwerkelijk in Hongarije heeft verbleven, afhankelijk was van haar vader.

Wat betreft de voorafgaandelijke periode in Turkije, stelt de gemachtigde vast dat verzoekster voor haar komst in Europa een betaalde stage (7000 Turkse lire per maand) doorliep in Turkije. Tijdens de periode in Turkije werden kleine bedragen door haar vader overgemaakt aan verzoekster. Alle bedragen samen ging het over een som van 1440 euro verspreid over een periode van 11 maanden. De geldverzoendingen waren eerder bescheiden en erg wisselend. Bepaalde maanden ontving verzoekster niets en andere maanden ontving zij een gering bedrag. Enkel in mei 2023 ontving zij een aanzienlijk bedrag van 800 euro. De gemachtigde oordeelt dat het bezwaarlijk is aan te nemen dat verzoekster werkelijk aangewezen was en afhankelijk was van die bedragen om op duurzame wijze aan haar basisbehoeften te voldoen in een lange periode van elf maanden. Volgens de gemachtigde kan niet worden aangenomen dat deze bedragen verzoekster in staat stelden om structureel in haar levensonderhoud te voorzien. Wat betreft de huisvesting in Turkije werd enkel verklaard dat dit op kosten was van de vader, bewijsstukken werden daar nooit van bijgebracht. Volgens de gemachtigde is het niet onredelijk te stellen dat de bedragen hoger en regelmatig zouden worden overgemaakt indien zij werkelijk afhankelijk was van haar vader en dat er bijkomend bewijs zou kunnen worden voorgelegd dat minstens ook de huisvesting in Turkije door haar vader werd voorzien. De gemachtigde beschouwt de overgemaakte geldsommen als aanvullend in plaats van als essentieel voor het levensonderhoud van verzoekster. Hij licht daarbij toe dat het overmaken van gelden niet automatisch betekent dat men daarvan werkelijk afhankelijk is, aangezien een ouder ook bij wijze van schenking gelden kan overmaken aan een dochter die in het buitenland verblijft, zonder dat er sprake is van een werkelijke afhankelijkheidsrelatie.

De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk, noch is aangetoond dat ze is gesteund op incorrecte gegevens. Wat betreft haar verblijf in Hongarije, bevestigt verzoekster in het verzoekschrift dat ze 'slechts zeer korte tijd in Hongarije is geweest', zonder concreet aan te tonen wanneer en voor hoe lang zij er verbleef. Uit het door verzoekster voorgelegde attest van accommodatie in Hongarije blijkt immers dat voor haar accommodatie was voorzien vanaf 4 september 2023, maar zij diende reeds op 20 september 2023 haar eerste aanvraag om gezinshereniging in functie van haar vader in België in. Uitgezonderd het bewijs van betaling door de referent van het inschrijvingsgeld voor de universiteit, wat door de gemachtigde niet betwist wordt, bevat het administratief dossier geen rekeninguittreksels of andere bewijzen die aantonen dat verzoekster gedurende haar eventuele verblijf in Hongarije afhankelijk was van haar vader. De Raad kan verzoekster dan ook niet volgen wanneer zij stelt dat haar afhankelijkheid tijdens haar periode in Hongarije vaststaat aangezien haar vader het hoge bedrag aan inschrijvingsgeld betaalde.

Zoals verzoekster zelf stelt, ontving zij tijdens haar verblijf in Turkije van haar vader, de referentpersoon, een bedrag van ongeveer 1500 euro (1444,5 euro werd aangetoond) verspreid over 11 maanden, gemiddeld zo'n 131 euro per maand. Met de gemachtigde moet vastgesteld worden dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat dit bedrag verzoekster moest toestaan om op structurele of duurzame wijze in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekster erkent zelf in het verzoekschrift dat zij daarnaast nog een betaalde stage deed die haar ongeveer 7000 Turkse lire per maand opleverde. Verzoekster verdiende, rekening houdend met de wisselkoers in de periode september 2022 tot juli 2023, hiermee gemiddeld zelf ongeveer 340 euro per maand. De steun van de ouders was bijgevolg maandelijks gemiddeld toch duidelijk lager dan de stagevergoeding, dermate dat ook om die reden niet kennelijk onredelijk werd geoordeeld door de gemachtigde dat de steun van de referentpersoon als aanvullend in plaats van als essentieel voor het levensonderhoud kan worden beschouwd. Daar waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing ondermaats en foutief gemotiveerd is en waar verzoekster absoluut niet kan begrijpen dat de gemachtigde tot de conclusie is gekomen dat zij niet afhankelijk is van haar vader, kan de Raad niet volgen. De gemachtigde heeft immers uitdrukkelijk gemotiveerd dat het overmaken van gelden niet automatisch betekent dat men ook werkelijk afhankelijk is van die geldsommen aangezien een ouder ook bij wijze van schenking gelden kan overmaken aan een dochter die in het buitenland verblijft, zonder dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie.

Ten overvloede herhaalt de Raad, zoals in zijn eerder arrest nr. 311 504, dat verzoekster niet heeft toegelicht hoe de levensduurte in Turkije, in de stad waar zij verbleef, moet worden ingeschat in de periode van de zomer 2022 tot de zomer 2023 teneinde te trachten aannemelijk te maken dat de steun van haar ouders van

gemiddeld 131 euro per maand toch essentieel was (en aldus volstond) om samen met de stagevergoeding in haar levensonderhoud te voorzien.

Bovendien voert verzoekster aan dat zij haar afhankelijkheid van haar vader in Tunesië bewijst en dit ook niet wordt betwist door de gemachtigde. De Raad merkt echter op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft gemotiveerd dat wat betreft de bewijzen betreffende het onvermogen van betrokkene in eigen land (Tunesië), deze bewijzen niet relevant zijn aangezien ze te ver in de tijd terug gaan om het onvermogen en de afhankelijkheid van de referent, direct voorafgaandelijk aan de komst naar België en de aanvraag tot gezinshereniging te kunnen staven. De Raad erkent dat de gemachtigde de afhankelijkheid van in de periode in Tunesië op zich niet betwist, hetgeen weliswaar maar deels relevant is. Verzoekster heeft een punt dat de afhankelijkheid reeds van in het herkomstland een vereiste is. Maar zoals de Raad in zijn eerder arrest nr. 311 504 stelde, is de meest relevante periode voor de aanvraag en de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie, de periode van 11 maanden die op het verblijf in Tunesië is gevolgd, toen verzoekster in Turkije verbleef.

Verder haalt verzoekster aan dat zij de voorbije vier jaar altijd heeft gerekend op de financiële bijdrages van haar ouders voor alle stappen in haar leven. Zoals reeds werd gemotiveerd, betekent het overmaken van gelden echter niet automatisch dat men ook werkelijk afhankelijk is van die geldsommen. De Raad kan verzoekster hier dan ook niet volgen dat de financiële bijdrages van haar ouders op voldoende wijze een afhankelijkheid aantonen. Zoals de gemachtigde aanstipt, is er geen duidelijkheid – met een begin van bewijs – door wie de kosten voor de huisvesting in Turkije werden gedragen.

Waar verzoekster tot slot nog stelt dat overduidelijk blijkt uit het geheel van de elementen dat het gezin beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet steunt op een motief aangaande de bestaansmiddelenvereiste, doch enkel op het feit dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn niet is voldaan. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet dienstig.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het tweede middel toe als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zeer goed weet dat het een jong meisje betreft zonder eigen inkomsten en waarvan de hele familie in België woont

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, nu de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag heeft afgewezen op basis van enkele elementen die zij onvoldoende motiveert.

Toelichting:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Verzoekster is een meerderjarige dochter van de referentiepersoon en is als jonge vrouw achtergebleven in Tunesië toen haar familie migreerde naar België. Het is duidelijk dat indien zijn terug zou moeten keren naar Tunesië, zij ginds heel alleen zou zijn en financieel afhankelijk van haar familie in België.

Bovendien is verzoekster ook emotioneel volledig afhankelijk van haar familie en zijn er heel sterke emotionele banden. Daarnaast doet zij al het mogelijke om zich maximaal te integreren.

Tóch meent de Dienst Vreemdelingenzaken haar dit verder verblijf in België te moeten weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de weigering van de aanvraag gezinshereniging zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

Verzoekster stipt in het tweede middel aan dat de gemachtigde goed weet dat zij een jong meisje is zonder eigen inkomsten, waarvan de hele familie in België woont. Ze vervolgt dat zij als meerderjarige dochter van de referentiepersoon en als jonge vrouw is achtergebleven in Tunesië toen haar familie migreerde naar België. Bij een terugkeer naar het land van herkomst zou zij daar helemaal alleen zijn en financieel afhankelijk zijn van haar familie in België. Bovendien is zij emotioneel ook volledig afhankelijk van haar familie en is er sprake van sterke emotionele banden. Daarnaast tracht verzoekster zich maximaal te integreren. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet op redelijke wijze werd genomen aangezien haar aanvraag werd geweigerd op basis van enkele elementen die de gemachtigde onvoldoende heeft gemotiveerd.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad verwijst in eerste instantie naar de bovenstaande argumenten waaruit blijkt dat verzoekster er niet in geslaagd is haar afhankelijkheid ten opzichte van de referent afdoende aan te tonen. De Raad kan dus niet aannemen dat verzoekster bij een terugkeer naar Tunesië financieel afhankelijk zou zijn van haar familie in België. Verder stipt de Raad aan dat verzoekster evenmin aantoonbaar geen familie meer te hebben in Tunesië, noch dat een terugkeer naar Tunesië de sterke emotionele banden die ze heeft met haar familie in België teniet zouden doen. Wat betreft het feit dat verzoekster zich maximaal probeert te integreren, stelt de Raad vast dat zij inderdaad inspanningen in die zin heeft aangetoond. Echter het feit dat iemand zijn of haar best doet om zich te integreren, zoals te studeren of werk te vinden, is op zich geen grond voor gezinshereniging. Het is daarom niet onzorgvuldig, noch onredelijk dat de gemachtigde in het kader van deze procedure geen rekening heeft gehouden met verzoekster haar integratie-inspanningen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het tweede middel is ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES